

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN
VOORZITTER VAN DE DERDE KAMER

ARREST

nr. S/2010/0010 van 10 maart 2010
in de zaak 2009/0091/SA/3/0053

In zake:

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Freek VAN NECK
kantoor houdende te 9300 Aalst, Esplanadeplein 10

verzoekende partij

tegen:

de **GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR** van het
Agentschap Ruimte en Erfgoed

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Paul AERTS
kantoor houdende te 9000 Gent, Coupure 5
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

verwerende partij

*Tussenkomende
partij:*

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Els Empereur
kantoor houdende te 2600 Antwerpen, Uitbreidingstraat 2
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan
en
advocaat Bob Martens
kantoor houdende te 1050 Brussel, Louizalaan 106

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld op 2 december 2009, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van het Agentschap Ruimte en Erfgoed van 22 oktober 2009 waarbij een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het bouwen van een overdekte fietsenberging met winkelconcessie en openbaar sanitair op een perceel gelegen te 9300 Aalst, en kadastraal gekend als

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een nota betreffende de vordering tot schorsing ingediend en een afschrift van het administratief dossier neergelegd.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 10 februari 2010. De raadslieden van de partijen bereikten op 3 februari 2010 een akkoord om schriftelijk te verschijnen op vermelde zitting. Gelet op artikel 4.8.24 VCRO verhindert de afwezigheid van partijen de geldigheid van de zitting, en derhalve van de behandeling van de zaak, echter niet.

Kamervoorzitter Filip VAN ACKER heeft verslag uitgebracht en nam de zaak vervolgens in beraad.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen van titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en van de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009.

III. TUSSENKOMST

■■■■■ vraagt met een op 1 februari 2010 ter post aangetekend verzoekschrift om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de derde kamer heeft vastgesteld, met een beschikking van 26 februari 2010, dat er grond is om het verzoek in te willigen en dat de verzoeker tot tussenkomst kan worden aangemerkt als belanghebbende in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO voor wat betreft de behandeling van de vordering tot schorsing.

IV. FEITEN

1. Op 18 april 2008 (conform de gegevens vervat in het bewijs van ontvangst van 8 mei 2008) dient de tussenkomende partij bij de verwerende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het bouwen van een overdekte fietsenparking met winkel, openbaar sanitair en dienstlokaal, inclusief afbraak van de bestaande halfopen fietsenstalling en van de bestaande Press Shop”*. De aanvraag heeft betrekking op een perceel gelegen te 9300 Aalst, ■■■■■ en met als kadastrale omschrijving ■■■■■.
2. Het perceel is zoals blijkt uit de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 30 mei 1978 vastgestelde gewestplan Aalst-Ninove-Geraardsbergen-Zottegem gelegen in gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen.
3. Het voorwerp van de aanvraag bevindt zich tevens binnen de grenzen van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan *“Afbakening regionaal stedelijk gebied Aalst”* dat werd goedgekeurd bij besluit van de Vlaamse regering van 10 juli 2003 en bevindt zich tot slot deels binnen de grenzen van het bij koninklijk besluit van 19 juni 1978 beschermd stadszicht rond het stationsgebouw.
4. Het perceel is niet begrepen binnen een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

5. Op 8 mei 2008 verzoekt de verwerende partij respectievelijk de cel Archeologisch Patrimonium en de cel Onroerend Erfgoed van het Agentschap RO-Vlaanderen (thans het Agentschap Ruimte en Erfgoed) om advies. Met dezelfde post verzoekt de verwerende partij het college van burgemeester en schepenen van de stad Aalst enerzijds om advies uit te brengen betreffende de vermelde aanvraag en om deze aanvraag te onderwerpen aan een openbaar onderzoek.
6. Het advies van 3 juni 2008 van de cel Archeologisch Patrimonium is gunstig. Het beschikkende gedeelte van het advies van 4 juni 2008 van de cel Onroerend Erfgoed is ongunstig en luidt als volgt:

“ ...

Het advies is bindend voor het deel dat binnen het beschermde stadsgezicht rond het stationsgebouw gelegen is en niet-bindend voor het overige deel:

bindend ongunstig advies:

De afsluiting naast en achter het bestaande, te behouden, dienstgebouw maakt deel uit van het beschermde stadsgezicht rond het stationsgebouw. De afsluiting wordt in de voorliggende plannen gesloopt, hetgeen de erfgoedwaarde van de omgeving schaadt. Deze historische afsluiting, in symmetrie met de rechterzijde, is te bewaren om de eigenheid en de waarde van het station als entiteit te bewaren.

ongunstig niet-bindend advies:

De voorgestelde nieuwe fietsenberging heeft door haar grootschalig volume, de inplanting tot op de grens met het beschermde stadsgezicht en vlakbij het als monument beschermde stationsgebouw een negatieve invloed op de herkenbaarheid en de belevingswaarde van dit station. Daarenboven wordt vanuit de Majoor Claserstraat de zichtbaarheid op het station ernstig verstoord.

...”

7. Ter gelegenheid van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 4 juni 2008 tot 5 juli 2008, worden zeventien schriftelijke bezwaren, waaronder een bezwaarschrift van de verzoekende partij, en één petitie ingediend. In zijn zitting van 8 december 2008 beraadslaagt het college van burgemeester en schepenen van de stad Aalst over de resultaten van het openbaar onderzoek en worden de ingediende bezwaren en petitie verworpen als “niet van stedenbouwkundige aard” of als ongegrond.
8. In haar zitting van 9 juli 2008 verleent de Gemeentelijke Commissie voor Ruimtelijke Ordening van de stad Aalst (GECORO Aalst) een gedeeltelijk gunstig advies:

“ ...

Het project wordt gunstig geadviseerd, met uitzondering van de reclamepanelen in de gevels, zoals voorzien in het ontwerp, die strijdig zijn met de voorschriften van artikel 167/VII van de gemeentelijke bouwverordening goedgekeurd bij GR-beslissing dd. 15/12/1987 (Ministerieel Besluit dd. 06/12/1988).

...”

9. Gegeven zijn standpunt betreffende de resultaten van het openbaar onderzoek en verwijzend naar de adviezen van de GECORO Aalst en naar de adviezen van diverse stedelijke

diensten, brengt het college van burgemeester en schepenen van de stad Aalst op 8 december 2008 een voorwaardelijk gunstig advies uit betreffende de voorliggende aanvraag. Dit advies van het college van burgemeester en schepenen wordt op 6 januari 2009 verstuurd aan de verwerende partij.

10. Na overleg met de tussenkomende partij, die bij deze gelegenheid kennelijk meer toelichting betreffende de aanvraag had verschaft, beslist de verwerende partij op 10 juni 2009, dit blijkt althans uit de bestreden beslissing, om de cel Onroerend Erfgoed om een nieuw advies te verzoeken.
11. Op 16 juni 2009, ter vervanging van het advies van 4 juni 2008, verleent de cel Onroerend Erfgoed een voorwaardelijk gunstig advies waarin het volgende wordt gesteld:

“...

Onroerend Erfgoed beschikt over bijkomende gegevens over de afsluiting die nog deel uitmaakt van het beschermd stadsgezicht 'stationsomgeving'. Uit deze gegevens is gebleken dat de afsluiting naast en achter het, te behouden, paviljoen met kantelen, deel uitmaakt van de bouw van de krantenkiosk en is dus van een recentere datum. Deze afsluiting is geen historische afsluiting en heeft weinig erfgoedwaarde. Onroerend Erfgoed kan akkoord gaan met de afbraak van de afsluiting en de krantenkiosk.

Het station van Aalst werd omwille van de historische en industrie archeologische waarde als monument en de omgeving ervan als stadsgezicht beschermd. Het is immers het enige 'station de ville' van Jean-Pierre Cluysenaere dat nog bewaard is. Vanuit de erfgoedsector is de belevingswaarde van het monument en haar omgeving dan ook van groot belang. De huidige fietsenstalling langsheen de Majoor Claserstraat en het 'wild' stallen van fietsen in de stationsomgeving dragen niet bij tot de belevingswaarde van het monument.

Uit iconografisch materiaal is gebleken dat de stationsomgeving, meer bepaald Statieplein en Majoor Claserstraat, een aantal aanpassingen heeft gekend. Op oude postkaarten is te zien dat naast het paviljoen een volume aanwezig was. Uit een postkaart uit 1905 is af te leiden dat in Majoor Claserstraat bebouwing aanwezig was aan de spoorzijde. Die bebouwing werd in 1906-1907 gesloopt omwille van de aanpassing van de staatsspoorweg in het kader van de wereldtentoonstelling te Gent: een kunstmatig verhoogde berm werd gecreëerd.

Uit een verkeersstudie en uit tellingen van de NMBS is gebleken dat de noodzaak voor de uitbouw van fietsenstallingen hoog is. Daarom wordt zowel aan de Majoor Claserstraat als aan de achterkant van het station, ter hoogte van de parking, fietsenstallingen met een grote bergingscapaciteit voorzien. Om een zo een groot mogelijke capaciteit kunnen waarborgen wordt een langwerpig volume van twee bouwlagen langsheen de Majoor Claserstraat voorzien.

Omwille van de bovenstaande redenen wenst Agentschap RO-Vlaanderen, Onroerend Erfgoed Oost-Vlaanderen het ongunstig advies van 04 juni 2008 bij te sturen tot een voorwaardelijk gunstig advies.

Om de visuele impact van de nieuwe fietsenberging op het als monument beschermd station tot een minimum te beperken stelt Onroerend Erfgoed de volgende voorwaarden:

- *De kroonlijsthoogte van het nieuwe volume dient overeen te stemmen met het aflijnende bakstenen steekboogfries onder de kantelen van het te behouden paviljoen. Op het gevelplan in bijlage 1 is een referentielijn aangeduid. De verdiepingshoogte van de eerste verdieping biedt nog de mogelijkheid om die te verlagen. De keermuur mag de voorgestelde hoogte behouden. Dit heeft geen invloed op het zicht op het stationsgebouw.*
- *Het nieuwe volume dient meer afstand te houden van het paviljoen met kantelen. De voorgevellijn van het hoekpand Statieplein – Majoor Claserstraat dient als referentie voor de zijgevellijn van de nieuwe fietsenberging (zie aanduiding op het kadasterplan, bijlage 2).*

...”

12. Met een brief van 2 juli 2009 legt de verwerende partij het advies van 16 juni 2009 van de cel Onroerend Erfgoed voor aan de tussenkommende partij, en dit met de vraag in welke mate tegemoet kan gekomen worden aan de gestelde voorwaarden.
13. Op 28 september 2009 antwoordt de tussenkommende partij dat in hoofdzaak om technische en architecturale redenen slechts aan één van de twee voorwaarden kan worden voldaan. Enkel aan de tweede voorwaarde, meer specifiek het behouden van meer afstand ten opzichte van het paviljoen met kantelen, zou in technisch opzicht kunnen voldaan worden. Eén en ander zou, nog altijd volgens de tussenkommende partij, het project wel volledig in het gedrang brengen.
14. Op 22 oktober 2009 beslist de verwerende partij om een stedenbouwkundige vergunning te verlenen met het oog op het realiseren van de oorspronkelijk ingediende plannen. Enkel de door het college van burgemeester en schepenen van de stad Aalst gestelde voorwaarden worden hierbij weerhouden.

De door de cel Onroerend Erfgoed gestelde voorwaarden worden echter niet opgenomen in de stedenbouwkundige vergunning. De verwerende partij motiveert dit onderdeel van haar beslissing op grond van de volgende overwegingen:

“...

Overwegende dat in antwoord werd meegedeeld dat er technische belemmeringen bestaan om die bouwhoogte te reduceren

Overwegende dat het verschuiven van de fietsenberging over ca. 6.30m als een significante wijziging van de aangevraagde werken dient aanzien te worden waardoor de procedure (adviesvragen, openbaarmaking) zou moeten hervat worden

...”

15. De beslissing van 22 oktober 2009 is de bestreden beslissing. Tegen de bestreden beslissing werd op 2 december 2009 nog een vordering tot schorsing en vernietiging ingeleid. Deze zaak is bij de Raad gekend onder het nummer 2009/0090/SA/3/0052. De Raad verwierp de vordering tot schorsing in deze zaak met een arrest van 24 februari 2010 (S/2010/0003).

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Uit de samenlezing van artikel 4.8.13 VCRO en artikel 4.8.16, §3, derde lid VCRO moet afgeleid worden dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan

geschorst worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én wanneer hiertoe redenen voorhanden zijn.

A. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

De verzoekende partij omschrijft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel als volgt:

“ ...

Zoals uit de feiten blijkt, is verzoeker in zijn woonsituatie rechtstreeks betrokken bij het door de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar vergunde project. Verzoeker kijkt thans vanuit zijn woning op de groene berm van de spoorweg en heeft zijdelings zicht op het historische en meer dan honderd jaar oude en geklasseerde NMBS station. De uitvoering van de vergunning zal tot een dergelijk nadeel leiden. Verzoeker die nabij de fietsenberging woont, zal in eerste orde verplicht worden om dagdagelijks de confrontatie aan te gaan met de verminking van het beschermde en het historisch waardevolle stationsgebouw en omgeving. De visuele hinder van een dergelijke constructie brengt een ernstig esthetisch nadeel teweeg.

Het project dat door het bestreden besluit vergund wordt, betekent een regelrechte aanslag op de veiligheid in de omgeving. Het gebouw is dermate disproportioneel dat de sociale controle die momenteel uitgaat van de open fietsenstalling niet meer kan uitgeoefend worden. In het bijzonder de verdieping op het gebouw zal vermoedelijk criminaliteit en drugsdealing aantrekken.

Tenslotte is verzoeker ook de mening toegedaan dat het nadeel dat de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit zou veroorzaken, moet worden beschouwd als moeilijk te herstellen. Eens het project uitgevoerd is, is het kwaad definitief geschied. Een latere vernietigingsbeslissing kan in dergelijke omstandigheden nog bezwaarlijk soelaas bieden, gezien de besturen tot op vandaag omzeggens nooit vernietigingsarresten van stedenbouwkundige vergunningen spontaan uitvoeren, en een vordering tot afbraak bovendien logischerwijze zal stuiten op taai verzet van de NMBS holding. Verzoeker zal ook niet langer uitkijken op het openbaar groen dat verdwijnt door het project.

Enkel de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit kan verhinderen dat dit moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich zou realiseren. De verzoeker vraagt dan ook dat de schorsing opgelegd wordt.

...”

De verwerende partij antwoordt hierop als volgt:

“ ...

1. *Verzoekende partij roept het verlies van het zicht op de groene berm van de spoorweg en het zijdelings zicht op het historisch en meer dan 100 jaar oude en geklasseerde NMBS station in. De visuele hinder van de constructie brengt volgens verzoekende partijen een ernstig esthetische nadeel teweeg.*

Tevens wordt het gebouw als een “regelrechte aanslag op de veiligheid in de omgeving” omschreven en wordt voorgehouden dat de verdieping op het gebouw “vermoedelijk criminaliteit en drugsdealing (zal) aantrekken”.

2. *De door verzoekende partij ingeroepen nadelen stemmen overeen met de ingeroepen bezwaren tijdens het openbaar onderzoek.*

Deze bezwaren werden beoordeeld en op omstandige wijze weerlegd door het College van Burgemeester en Schepenen van de STAD AALST.

De Gewestelijk Stedenbouwkundig Ambtenaar heeft zich bij deze beoordeling aangesloten.

Een deel van de groene berm achter de huidige fietsstalling zal verdwijnen. Door het samenballen van de fietsstalling op een beperkte ruimte wordt de groene berm langsheen de Majoor Claserstraat zoveel als mogelijk bewaard.

Verzoekende partij lijkt te “vergeten” dat de vergunde fietsenberging in de plaats komt van een niet esthetische en halfopen fietsenstalling. T.o.v. deze fietsenstalling zal de groene berm zelfs nog iets langer worden.

Het dak van de fietsstalling wordt tevens uitgewerkt als een groendak met sedumplanten. Dit zal alleen maar het zicht van verzoekende partij groener en aangenamer maken.

De beweerde “confrontatie met de verminking van het beschermde en het historisch waardevolle stationsgebouw en omgeving” is een loutere perceptie van verzoekende partij en in deze in strijd met de voorliggende plannen.

De integratie van de fietsenstalling naar het monument van het stationsgebouw toe wordt zorgvuldig uitgewerkt. De fietsstalling houdt een respectvolle afstand tot het monument van het station en het naastgelegen torengedouw. De fietsstalling “plakt” niet aan het monument. De visuele impact van de fietsstalling naar het monument van het station toe is minimaal: de bouwhoogte is lager dan deze van het stationsgebouw, de sobere architectuur en het koele materiaalgebruik laten het flamboyante stationsgebouw met zijn tangentiële torengedouwen in warme rode baksteen en de kantelen bekroning sterk uitspringen. De zichtas vanuit de Majoor Claserstraat op het stationgebouw en de kenmerkende toren wordt niet belemmerd door het gebouw van de fietsstalling. De hedendaagse architectuurstijl die contrasteert met de architectuurstijl van het monument, maakt het gebouw van de fietsstalling ondergeschikt aan het monument en integreert zich zo optimaal in zijn historische omgeving zonder banaal te zijn.

Op zich volstaat dit om de negatieve perceptie van verzoekende partij te weerleggen.

Tenslotte wordt de beweerde “aanslag op de veiligheid in de omgeving” louter voorgehouden maar door niets bewezen. Tevens kan er worden verwezen naar de weerlegging van dit bezwaar door het College van Burgemeester en Schepenen van de STAD AALST in zitting van 8 december 2008. De bewering

van verzoekende partij is dan ook louter hypothetisch en door niets bewezen, integendeel.

3. *Het is trouwens opvallend dat verzoekende partij, die woont in de [REDACTED], het nadeel op exact dezelfde wijze invult en omschrijft als de verzoekende partijen in de procedure 2009/0090/SA/1/0052, wonende in de [REDACTED].*

Het ingeroepen nadeel kan dan ook geenszins persoonlijk zijn in hoofde van verzoekende partij.

...

De tussenkomende partij betwist in een bijzonder uitgebreid betoog de elementen die de verzoekende partij ten titel van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aanvoert.

Beoordeling door de Raad

In de memorie van toelichting wijst de decreetgever erop dat het begrip “moeilijk te herstellen ernstig nadeel” eveneens wordt gehanteerd binnen het schorsingscontentieux van de Raad van State en dat vermeld begrip, voor wat de mogelijkheid tot schorsing in procedures voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, ook in diezelfde zin mag begrepen worden (*Parl. St. VI. Parl, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627*).

Opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing door de Raad zou kunnen bevolen worden, moet de verzoekende partij doen blijken van een ernstig nadeel dat bovendien moeilijk te herstellen is.

Als ernstige nadelen roept de verzoekende partij in dat het project dat door het bestreden besluit wordt vergund “*een regelrechte aanslag op de veiligheid in de omgeving*” betekent en dat de disproportionaliteit van het gebouw, in tegenstelling tot de huidige halfopen fietsenstalling, de uitoefening van sociale controle onmogelijk zal maken zodat het gebouw, nog altijd volgens de verzoekende partij, vermoedelijk criminaliteit en drugsdealing zal aantrekken.

De Raad stelt vast dat deze door de verzoekende partij ingeroepen nadelen zonder meer op vermoedens berusten, de verzoekende partij geeft dit trouwens zelf toe, en daarom als louter hypothetisch en onvoldoende ernstig moeten worden afgewezen.

De verzoekende partij werpt daarnaast op dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een ernstig esthetisch nadeel zal opleveren. De verzoekende partij, die naar eigen zeggen nabij de fietsenberging woont, voert hiertoe aan dagelijks geconfronteerd te zullen worden met “*de verminking van het beschermde en het historisch waardevolle stationsgebouw en omgeving*” terwijl zij thans uitkijkt op de groene berm van de spoorweg en zijdelings zicht zou hebben op het geklasseerde station.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met betrekking tot dit onderdeel nalaat concrete en precieze gegevens aan te brengen (bijvoorbeeld foto's van haar actuele uitzicht) die de Raad toelaten de ernst van het nadeel, meer specifiek de aard en de omvang ervan, dat de verzoekende partij ondergaat of dreigt te ondergaan, te onderzoeken en te beoordelen.

Bij gebrek aan nadere gegevens, waarbij de Raad bovendien alleen rekening kan houden met wat in dat verband in het verzoekschrift werd aangevoerd en met de bij dat verzoekschrift gevoegde stukken, moet opgemerkt worden dat de luchtfoto van de site die de verzoekende partij voorlegt haar stelling op het eerste gezicht veeleer lijkt tegen te spreken dan te ondersteunen.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij evenmin aantoonde dat de nadelen die zij meent te ondervinden, in zoverre deze al als ernstig zouden kunnen aangemerkt worden, wat niet het geval is, ook een moeilijk te herstellen karakter hebben. Minstens is vereist dat het moeilijk te herstellen karakter voortvloeit uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. De duur van de procedure tot vernietiging voor de Raad, de hypothetische bewering dat besturen omzeggens nooit spontaan uitvoering geven aan vernietigingsarresten en de omstandigheid dat de tussenkomen partij in geval van een vordering tot afbraak taai verzet zal bieden, kunnen niet zonder meer beschouwd worden als elementen die voortvloeien uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing op zich. Zij maken het vermeende moeilijk te herstellen karakter van de aangevoerde nadelen daarom niet aannemelijk.

Tot slot is de raad van oordeel dat de door de verzoekende partij ingeroepen nadelen allerm minst persoonlijk kunnen genoemd worden, minstens dat de verzoekende partij niet doet blijken van het persoonlijk karakter ervan. Met de verwerende partij kan immers vastgesteld worden dat de verzoekende partij de nadelen die zij meent te lijden op een quasi identieke wijze omschrijft als in het bij de Raad bekende dossier 2009/0090/SA/3/0052. De verzoekende partij maakt het persoonlijk karakter van de ingeroepen nadelen dan ook niet aannemelijk.

De uiteenzetting van de verzoekende partij bevat bijgevolg geen afdoende concrete en precieze gegevens die aannemelijk maken dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de vergunning een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Er is bijgevolg niet voldaan aan de in artikel 4.8.13 VCRO gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan geschorst worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

B. Redenen die de schorsing rechtvaardigen

Aangezien in het vorige onderdeel werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet voldoende aannemelijk maakt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, is een onderzoek van de redenen die de schorsing van de bestreden beslissing kunnen rechtvaardigen niet aan de orde.

VI. SAMENVOEGING VAN DE DOSSIERS 2009/0090/SA/3/0052 EN 2009/0091/SA/3/0053

Met het oog op een goede rechtsbedeling, om redenen van proceseconomie en gegeven de vaststelling dat de ingeroepen middelen identiek zijn, acht de Raad het aangewezen om de vorderingen tot vernietiging in de dossiers 2009/0090/SA/3/0052 en 2009/0091/SA/3/0053 samen te behandelen. De Raad is daarom van oordeel dat, gelet op de evidente verknochtheid, beide dossiers dienen samengevoegd te worden.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De vordering tot schorsing wordt verworpen.
2. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing te gronde.
3. De samenvoeging van de dossiers 2009/0090/SA/3/0052 en 2009/0091/SA/3/0053 met het oog op een gezamenlijke behandeling op eenzelfde zitting wordt bevolen. De griffier van de derde kamer wordt gelast hiertoe de nodige schikkingen te treffen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 10 maart 2010, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, derde kamer, samengesteld uit:

Filip VAN ACKER, voorzitter van de derde kamer,

met bijstand van

Jan VANHEULE, griffier.

De griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Jan VANHEULE

Filip VAN ACKER